

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobců: a) U. G., b) S. G., c) S. Z., d) S. D., e) S. U., f) S. Ch., všichni zastoupeni Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, 602 00, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, 130 51, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2008, č. j. 7 Ca 26/2008 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností napadají shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2008, č. j. CPR-112/ČJ-2008-9CPR-T255, kterým bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání stěžovatelů proti rozhodnutí policie o vyhoštění stěžovatele a) dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č.

326/1999Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

V kasační stížnosti stěžovatelé napadají závěr soudu, dle kterého stěžovatelé, mimo stěžovatele a), nebyli účastníky správního řízení. Považují jej za nesprávný a neúplný. Ve správním řízení stěžovatelé předložili podklady, kterými bylo možné jejich účastenství doložit. Předkládali cestovní pas stěžovatele a) prokazující jednak jeho jinou totožnost a příbuzenský vztah. Žalovaný tyto důkazy odmítl s tím, že má potvrzenou původní totožnost stěžovatele a) jako A. B. od zastupitelského úřadu Mongolské republiky a z předložené fotokopie cestovního dokladu tuto není schopen zjistit, ačkoli mu bylo jako důkaz ze strany stěžovatelů navrženo předložení tohoto důkazu, když tento nelze zaslat prostřednictvím pošty.

Soud tedy řádně nepřezkoumal, zda existovaly podmínky účastenství. Žalovaný v době vydání rozhodnutí o zamítnutí odvolání věděl o pravé totožnosti stěžovatele a). Tento fakt vyšel najevo v rámci řízení o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vedeném na Policii ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, IPC Přerov, SPP Přerov pod sp. zn. CPOV-01263/ČJ-2008-66PP-CI. Vzhledem k tomu, že žalovaný jako ústřední orgán státní správy ve věcech cizinců konstatoval, že osoba A. B. je osobou odlišnou od osoby U. G. a městský soud tomuto přisvědčil, nezbylo stěžovateli a), než podat žádost na své skutečné jméno – U. G. - o povolení přechodného pobytu za účelem sloučení rodiny se svými rodinnými příslušníky. Tato žádost však byla zamítnuta s odkazem na § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť „...v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že osoba U. G. je totožná s osobou A. B....“ a pana U. G. je tedy dle názoru tohoto správního orgánu nutné považovat za osobu nežádoucí, zařazenou do evidence nežádoucích osob dle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Kasační stížností napadené rozhodnutí toleruje stav, kdy žalovaný v rámci své pravomoci užívá v různých věcech stejných účastníků opačný přístup k jejich škodě (ve věci správního vyhoštění je totožnost uvedených osob odlišná, ve věci povolení k přechodnému pobytu nikoli).

Stěžovatelé navrhuji napadený rozsudek zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel a) byl při výjezdu osobního vlaku z České republiky dne 6. 6. 2004 při pasové kontrole kontrolován policisty Referátu cizinecké a pohraniční policie Horní Dvořiště a vzhledem k tomu, že neměl žádný cestovní doklad a nemohl tak prokázat svou totožnost, byl dne 7. 6. 2004 zajištěn dle §124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a současně bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení. V rámci tohoto stěžovatel uvedl, že se jmenuje B. A., narodil se X a je státním příslušníkem Mongolska. Dále uvedl, že z Ulánbátaru odcestoval dne 22. 5. 2004, neboť chtěl někam do Evropy za výdělkem. Česká republika je pro stěžovatele tranzitní zemí, chce pobývat v Rakousku. Dne 21. 6. 2004 vydal zastupitelský úřad Mongolska v Praze stěžovateli náhradní cestovní doklad č. X na údaje k totožnosti: B. A., nar. X, st.

příslušnost Mongolsko. Stěžovateli a) bylo dne 25. 10. 2004 uděleno správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky.

Dne 9. 6. 2004 projevil stěžovatel a) úmysl požádat o azyl v souladu s ustanovením § 3a bod 4 zákona č. 325/1999Sb., o azylu. Rozhodnutím č. j. OAM-596/LE-15-C07-2004 (právní moc dne 25. 5. 2005) stěžovateli a) azyl nebyl udělen. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel a) podal žalobu, která byla usnesením ze dne 31. 10. 2005, č. j. 55 Az 80/2005 - 23 odmítnuta z důvodu nesplnění podmínek řízení.

Dne 6. 9. 2007 byl stěžovatel a) transferován z Londýna na mezinárodní letiště Praha Ruzyně linkou OK 653 a na letišti v Ruzyni se policistům prokázal dokumentem Laissez-Passer č. STD/1496604, vystaveným na: A. B., narozený v Mongolsku dne X, st. příslušnost Mongolsko, který byl vydán úřady Velké Británie dne 30. 8. 2007 pouze za účelem transferu stěžovatele a) do České republiky a to na základě údajů, které stěžovatel sám uvedl.

Správní orgán ověřoval totožnost stěžovatele a). Dle výsledku hledání v databázi daktyloskopických karet byla nalezena shoda s daktyloskopickou kartou X, kdy z údajů na této kartě vyplynulo, že se jedná o osobu, muže jménem A. B., nar. X, přičemž daktyloskopování této osoby proběhlo dne 9. 6. 2004, tedy v době, kdy osoba A. B., nar. X, byla zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy - útvar 4030.

Stěžovatel a) byl vyzván k podání vysvětlení. Do protokolu po řádném poučení za účasti tlumočníka uvedl, že se skutečně jmenuje A. B., nar. X, st. příslušnost Mongolsko. Dále uvedl, že Českou republiku opustil nelegálně v měsíci únoru roku 2007 na cestovní doklad jiné osoby. Na otázku, zda má na území ČR příbuzné v pokolení přímém, stěžovatel a) odpověděl, že nikoli. Dne 6. 9. 2007 bylo stěžovateli a) po provedeném správním řízení uděleno správní vyhoštění na dobu 5 let. Dne 13. 9. 2007 podal stěžovatel a) proti rozhodnutí o vyhoštění odvolání bez toho, aniž by uvedl důvody jeho podání. Dne 13. 11. 2007 bylo odvolání stěžovatele a) zamítnuto.

Dne 3. 12. 2007 stěžovatel a) předložil správnímu orgánu čestné prohlášení, ve kterém uvedl, že se jmenuje U. G. a narodil se X. V minulosti ze strachu z cizinecké policie uváděl nepravdivou totožnost, za což se omlouvá.

Dne 18. 12. 2007 podali stěžovatelé (U. G., alias A. B., S. G., S. Z., S. D., S. U., S. Ch.) odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele a) ze dne 6. 9. 2007. V odvolání tvrdili, že paní G. S. je matkou stěžovatele a), jehož pravé jméno je U. G. a pan Z. S. je jejím manželem. Stěžovatelé d), e) a f) jsou sourozenci stěžovatele a). Stěžovatelé namítali, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a stěžovateli a) bylo uloženo vyhoštění na nesprávnou totožnost. Svá tvrzení doložili fotokopii pasu na jméno U. G., nar. X, fotokopii oddacího listu ze dne 15. 4. 2000 a rodnými listy. Odvolání stěžovatelů bylo rozhodnutím žalovaného dne 12. 2. 2008 jako nepřípustné zamítnuto.

Žalovaný v rozhodnutí k námitce stěžovatelů, že jsou rodinnými příslušníky stěžovatele a) konstatoval, že tato skutečnost nebyla v řízení prokázána. Žalovaný

zdůraznil, že sám stěžovatel a) dne 6. 9. 2007 před vydáním rozhodnutí uvedl, že v ČR nemá žádné příbuzné. Ani v odvolání stěžovatel a) existenci své rodiny nenamítal. K námitce ohledně nesprávné totožnosti pak uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě informací, které poskytl správnímu orgánu sám stěžovatel a) a na základě těchto byla totožnost ověřena zastupitelským úřadem Mongolska. K předložené fotokopii strany č. 2 a 3 pasu vydaného osobě U. G., nar. X, st. příslušnost Mongolsko, žalovaný uvedl, že není schopen na základě této fotokopie posoudit, že stěžovatel a) je skutečným držitelem tohoto dokladu. Sám stěžovatel a) obdobnou námitku ve svém odvolání ze dne 13. 9. 2007 neuváděl.

Žalovaný uzavřel, že nemá za prokázané, že stěžovatelé jsou rodinnými příslušníky stěžovatele a), tzn. že by napadeným rozhodnutím mohli být dotčeni na svých právech nebo povinnostech.

Rozhodnutí žalovaného napadli stěžovatelé žalobou. V ní vznesli obdobné námitky jako v odvolacím řízení. Městský soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal a neshledal žalobu důvodnou. Městský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když odvolání stěžovatelů jako nepřipustné dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl. Městský soud dospěl k závěru, že vyjma stěžovatele a), nebyli ostatní stěžovatelé účastníky řízení. Pokud tito tvrdili, že jsou příbuznými stěžovatele a) a předložili fotokopii cestovního pasu stěžovatele a) na jinou totožnost, než pod kterou po celou dobu trvání správního řízení vystupoval, pak se jedná dle názoru městského soudu o skutečnosti, které v době pravomocně ukončeného řízení nemohly být žalovanému známy, navíc s ohledem na postoj stěžovatele a) a dalším zjištěním jsou tyto skutečnosti mimořádně nevěrohodné.

Rozsudek městského soudu napadli stěžovatelé kasační stížností, v níž výslovně uplatňují kasační důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Zásadní námitkou stěžovatelů je nesprávné posouzení účastenství, jehož se dopustil žalovaný a stejně tak i městský soud. Ve správním řízení stěžovatelé předložili podklady, kterými bylo možné jejich účastenství doložit. Předkládali cestovní pas stěžovatele prokazující jednak jeho jinou totožnost a příbuzenský vztah. Stěžovatelé namítají, že žalovaný v době podání odvolání věděl o skutečné totožnosti stěžovatele a), když tuto skutečnost zadal do svého informačního systému a stěžovatelé tak měli obdržet napadené rozhodnutí. Městský soud pak dle stěžovatelů řádně existenci účastenství nepřezkoumal.

Při posuzování výše uvedených námitek vycházel Nejvyšší správní soud z níže uvedených ustanovení.

Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území až na 5 let, prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním.

Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Přípustnost odvolání souvisí s postavením odvolatele, přičemž za přípustné se považuje takové odvolání, které je podáno tam, kde podle platné právní úpravy není vyloučeno a dále je podáno subjektem, jemuž právní úprava zakládá právo podat odvolání.

Právo podat odvolání správní řád dle § 81 odst. 1 přiznává pouze účastníkovi, pokud zákon nestanoví jinak. Odvolací orgán k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Odvolací orgán nepřihlíží ke skutečnostem, které účastník neuplatnil v řízení před orgánem prvního stupně, ačkoliv tak mohl učinit (§ 82). Správnost napadeného rozhodnutí je přezkoumávána jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání; nad odvolací důvody lze jít pouze z důvodu ochrany veřejného zájmu.

Kdo je účastníkem řízení o vydání správního vyhoštění zákon o pobytu cizinců samostatně neupravuje. Ve smyslu ustanovení § 168 zákona o pobytu cizinců se v řízení o správním vyhoštění postupuje podle obecných předpisů o správním řízení. Podle § 27 správního řádu jsou účastníky řízení v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; a v řízení zahájeném z moci úřední jsou účastníky dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají (odst. 1). Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech (odst. 2). Účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon (odst. 3 věta první).

V daném případě podali stěžovatelé odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele a), v němž tvrdili, že stěžovatelé b) až f) jsou příbuznými stěžovatele a) a tudíž i účastníky řízení. Stěžovatel a) však své odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal již 13. 9. 2007 a v jeho případě šlo tedy o odvolání opakované. Ve věci odvolání stěžovatele a) ze dne 13. 9. 2007 v době podání odvolání stěžovatelů bylo již žalovaným pravomocně rozhodnuto. Městský soud tak správně v rozsudku konstatoval, že žalovaný měl ve vztahu ke stěžovateli a) odvolání zamítnout jako nepřipustné nikoli z důvodu, že tento není účastníkem správního řízení, ale z důvodu věci pravomocně rozhodnuté. Za situace, kdy zákon spojuje jak s absencí účastenství tak s překážkou věci rozhodnuté stejný procesní následek, tj. zamítnutí odvolání pro nepřipustnost, nemá toto pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Pokud stěžovatel a) námitku své nesprávné totožnosti ve svém odvolání ze dne 13. 9. 2007 nevznnesl, ač tak učinit mohl, a existenci rodiny nezmínil, naopak ji několikrát za přítomnosti tlumočníka po řádném poučení správního orgánu popřel, tvoří tato tvrzení ve smyslu ustanovení § 82 správního řádu skutkové novum, ke kterému nebyl žalovaný oprávněn přihlížet. Žalovaný v době vydání rozhodnutí vycházel z výpovědí a tvrzených

skutečností stěžovatele a) a nelze tak dospět k závěru, že by své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav nedostál. Žalovaný nemohl aplikovat ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které mu zakazuje vydat rozhodnutí o vyhoštění, pokud existenci rodiny sám stěžovatel popřel.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na závěry rozhodnutí 8 Azs 92/2006 -117 ze dne 15. 4. 2000, dle kterých „*jestliže stěžovatel uvedl, že si vymyslel nepravé jméno z důvodu obavy z okamžité deportace, svědčí to jednak o jeho nedůvěře ve státní orgány České republiky a jednak tím nevysvětluje, proč svou pravou identitu sdělil teprve krajskému soudu po mnoha měsících pobytu v České republice a poté, kdy pod falešným jménem činil právní úkony. Úmyslné uvádění nepravdivých osobních údajů stěžovatele nelze přičítat na vrub státních orgánů, pokud zároveň neporušily uloženou zákonnou povinnost.*“

Pro existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění není podstatné, pod jakým jménem je osoba vyhošťována. Podstatné je, aby totožnost osoby ve smyslu fyzické integrity byla najisto postavena. V daném případě není pochyb, že stěžovatel je osobou, jež opustila nelegálně v měsíci únoru roku 2007 ČR na cestovní doklad jiné osoby a jež byla dne 6. 9. 2007 transferována z Londýna na mezinárodní letiště Praha - Ruzyně, tedy osobou, která je vyhošťována. Navíc bylo nalezena shoda daktyloskopických karet osoby stěžovatele a) s osobou, již bylo v roce 2004 uloženo správní vyhoštění a jejíž totožnost byla ověřována zastupitelskými úřady země původu, přičemž se jedná o muže jménem A. B., nar. X. Za situace, kdy správní řízení proběhlo se stěžovatelem a), o jehož fyzické integritě pochybnosti nejsou, a tomuto byly taktéž doručovány veškeré písemnosti včetně samotného rozhodnutí o vyhoštění, nemohla by mít případně prokázaná skutečnost, že tato osoba vystupovala pod falešným jménem, což se ovšem v projednávané věci nestalo, vliv na právní moc a zákonnost vydaného rozhodnutí o vyhoštění.

Domnívají-li se stěžovatelé, že ve správním řízení prokázali své účastenství, nelze s nimi souhlasit. Doklady, jež stěžovatelé v odvolacím řízení předkládali žalovaný podrobil hodnocení a dospěl k závěru, že účastenství stěžovatelů neprokazují. K fotokopii části pasu stěžovatele a) vystaveného na jméno U. G. žalovaný uvedl, že z fotografie není možné posoudit, zda stěžovatel a) je skutečně oprávněným držitelem pasu. Navíc stěžovatel ve správním řízení tímto dokladem nedisponoval. Žalovaný naopak zdůraznil, že totožnost stěžovatele a) byla ve správním řízení ověřena zastupitelským úřadem Mongolska. Předkládané důkazní prostředky žalovaný odmítl taktéž proto, že existenci rodiny stěžovatel a) ve správním řízení nezmínil. Městský soud se s názorem žalovaného ztotožnil. V odůvodnění rozsudku uvedl, že pokud stěžovatelé b) až f) tvrdí, že jsou příbuznými stěžovatele a) a stěžovatel a) předkládá fotokopii pasu na jinou totožnost, pak se jedná o skutečnosti, které v době pravomocně ukončenému řízení nemohly být správnímu orgánu známy, navíc s ohledem na postoj stěžovatele a) a dalším zjištěním /jeho výpovědi, ověření totožnosti stěžovatele a) na jméno A. B. zastupitelským úřadem Mongolska/ jsou tyto skutečnosti mimořádně nevěrohodné.

Závěrům žalovaného a následně i městského soudu nelze ničeho vytknout. Pokud stěžovatel a) přicestoval do ČR již v roce 2004 a od této doby vystupoval pod jménem A. B. (tato jeho totožnost byla ověřena příslušným zastupitelským úřadem), za situace, kdy se pod tímto jménem stěžovatel a) účastnil předchozího správního řízení o správním

vyhoštění a existenci rodinných příslušníků v ČR v tomto správním řízení nezmínil, pokud se stejnou totožností požádal v témže roce v ČR o azyl, (v azylovém řízení dokonce existenci rodiny vyloučil a po dobu azylového řízení bydlel v podnájmu, nikoli se svou domnělou rodinou), jeví se tvrzená existence rodinných vazeb v roce 2007 se stěžovateli b) až f) nevěrohodná a účelová. Pokud by skutečně stěžovatel a) byl rodinným příslušníkem ostatních stěžovatelů, mohl tuto skutečnost – rodinnou vazbu sdělit správnímu orgánu již v roce 2004 poté, co do ČR přijel, neboť, jak z dokládaného oddacího listu vyplývá, tvrzená rodina stěžovatele a) je v ČR usídlena od roku 2000 a tvrzení sourozenci stěžovatele a) byli stěžovatelem c) osvojeni a bylo jim v roce 2001 uděleno české státní občanství. Stěžovateli a) tedy nic nebránilo požádat o povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 65 zákona o pobytu cizinců ve znění platném pro rozhodné období. Bylo tedy právě na stěžovateli a), aby v průběhu správního řízení tvrdil a namítal zásah do svého rodinného nebo soukromého života. Stěžovatel a) tak neučinil a po zajištění byl na základě pravomocného rozhodnutí vyhoštěn na dobu 3 let. Stěžovatel a) taktéž mohl, pokud se obával české cizinecké policie, uvést svou pravou totožnost poté, co byl zadržen ve Velké Británii, příslušným orgánům této země. I tam však stěžovatel uvedl, že se jmenuje A. B. Svou totožnost stěžovatel a) nezměnil ani v řízení o správním vyhoštění v roce 2007 a následném odvolacím řízení. S ohledem na výše uvedené se tvrzené rodinné vazby jeví nevěrohodnými a nelze dojít k závěru, že důsledkem vyhoštění stěžovatele a) by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, tedy stěžovatele a). Lze tak uzavřít, že stěžovatelé b) až f) nebyli účastníky daného správního řízení. Městský soud nepochybil, pokud účastenství stěžovatelů b) až f) neshledal.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že existence příbuzenských vztahů na území ČR neodůvodňuje bez dalšího aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jehož aplikace se stěžovatelé v odvolacím řízení domáhali. Pro realizaci zákazu vydání rozhodnutí o správním vyhoštění pouhá existence rodiny na území ČR nestačí. Zákon o pobytu cizinců žalovanému zakazuje cizince vyhostit pouze v případě, že by jeho vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Zákon tedy předpokládá alespoň obvyklou míru rodinných vazeb. Z dikce citovaného ustanovení lze usuzovat, že i za předpokladu, že vyhošťovaný cizinec bude mít na území ČR příbuzenské vazby, bude na správním orgánu, aby zvážil a vzhledem ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu rozhodl, zda bude případné vyhoštění jednoho z rodinných příslušníků nepřiměřeným zásahem do rodinného života. Bude na správním orgánu, aby jednak zohlednil míru a intenzitu porušení předpisů vyhošťovaným cizincem, jednak věk cizince, důvod pobytu cizince na území ČR, případně jeho vyživovací povinnosti, stejně jako soudružnost rodiny a ostatní rodinné poměry. Na tomto místě je vhodné připomenout, že zákon o pobytu cizinců si pro své účely definuje rodinného příslušníka samostatně (§ 15a zákona o pobytu cizinců), přičemž tato definice nepostihuje všechny rodinné vazby, ale pouze některé z nich. O nepřiměřený zásah do rodinného života ve smyslu ustanovení § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemusí jít např. v těch případech, kdy cizinec má část rodiny v ČR a část v zemi původu, ani v těch případech, kdy se se svou rodinou nestýká. Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě,

je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal. V případě, že se cizinec tohoto práva nedovolává, je sporné, zda tak mohou za něj činit osoby odlišné, vyjma případů, kdy se jedná o jeho zákonné zástupce. Nelze totiž vyloučit případy, že by vyhošťovaný cizinec svého práva nevyužil zcela cíleně ani případy, kdy si zájmy vyhošťovaného cizince a jeho rodinných příslušníků odporují.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že důvod kasační stížnosti podřazený pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl v projednávané věci prokázán. Proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží, žalovaný byl ve věci úspěšný, ze spisu však nevyplývalo, že by vynaložil náklady přesahující běžnou správní činnost, proto mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu